

ԲԱՆԱՍՏԵՂԵԱԿԱՆ

ՀԱՅՐԵՆԻ ԱՂԲԻՒՐԸ

Ամայն է շէկ, փոշի, աւազ,
Աչրներուս,
Ըսես դարերն են աղացուե
Դարձե մոխիր,
Շինեք կաշին բըլուրներու,
Զըլացուեցաւ որոնց ընդմիջ,
Հաւքոյրն ծաղկին, դողը խոսին,
Որոնց ըլլաւ յաւեթ մերժուած
Աչքն աղբիւրին:

Դուն աղբերակն իմ հայրենի,
Ինչպէ՞ս կուգաս
Թեւին վըրայ հին հէքեաթին,
Զիս գրսնելու ամայներուն
Այս աննոգի,
Ինծի տալու կաթիլը սուրբ
Աղամանդիդ:

Դեռ հոն ես դուն,
Արծաթ կոկորդը մեր լեռան,
Շունչն անըստաւ գեղակայլակ
Մեր դաշտերուն:

Դեռ հոն ես դուն,
Խորն հանգոյցին ճամբաներու,
Դիւղին, հօսին, մըշակներու,
Թերեւս միմակ,
Մեր աշխարհի արեւին տակ
Մանեակ, մանեակ,
Կը տողանցես քու ալեակներդ,
Կամ կը վազես արօտն ի վար,
Փայլակելով ծիլ ու ծաղիկ,
Հայլիներուն մէջ քու կախարդ:

Իմ հայրենի քաղցր աղբերակ,
Խիղճն իմ գիւղին,
Կ'երկննային կոնակ, կոնակ,
Բազուկներ զոյգ քու ջուրերուդ,

Լեռնէն իջնող հօսին ծառաւ,
Եւ հարսերուն՝
Պասկերն որոնց հէքեաթ մ'ինչպէս
Տես կը ցոլան ջուրերուդ մէջ,
Երբ կը լեցնեն փարջերն իրենց,
Կարկաջն որոնց
Ծառաւ մ'է ճոր:

Սափորն ուսած կը հեռանան
Հարսերն աղուոր,
Բայց կը մընաւ
Պասկերն իրենց շրջաւ, շրջաւ,
Տեսիլ մ'ինչպէս հին օրերու
Զուրիդ վըրան:

Երբ երկարէր բարձրներու
Շուն անսահման,
Հովիւ տըղան,
Մերից արինգ կ'ոլորակէր
Բոցն իր սրբին.
Մինչ արեւը հորիզոնին,
Ինչպէս մաշած ոսկեղբաւ
Լեռնէն անդին կ'իյնար քաւալ:

Ու հեռաւոր ձորերուն մէջ,
Եղնիկները սիրահարուած,
Զուրիդ մէջէն կը խըմէին
Մեղրը ձայնին,
Որ կը բացուի ընդերքներէն
Այս աշխարհին,
Փըճուրելու խորն անգանդին
Երկիններուն:

Իմ հայրենի քաղցր աղբերակ,
Կը յիշես դուն,
Խաղէն յոգնած երբ կուգայի
Քու ջուրերուդ,
Հուրն անցնելու իմ այտերուն,

Վազգէն առած բոցը մասադ
Արիւններուն:

Եւ աչք աչքի կը մընայինք
Մենք իրարու:
Սիրէդ՝ խուրձ, խուրձ,
Բըխէր շուշան,
Բըխէր բենեզն եօթնարփենի,
Երիզ, երիզ, պասրոյզ, պասրոյզ,

Եւ ծով առ ծով,
Ծոցդ ընելով արեւներու
Վառ առագաստ:

Իմ հայրենի քաղցր աղբերակ,
Տո՛ւր ինձի ես
Պատկերը քառմ իմ մանկութեան,
Որ օր մ'իմկաւ
Ծոցդ ազամանդ:(")

ԵՂԻՎԱՐԴ

(*) Քերթուած մը Եղիշվարդի տակաւին ճոր հրատարակուած «Անցորդ» հատորէն:

ԱԶՔԵՐՈՎ ՄԵՍ ՈՒ ՏՐՏՈՒՄ...

Աչքերով մեծ ու օրհուսմ, ու ժըպիտովն իր ֆողեալ,
Զայն ես տեսայ, անգամ մը, ու չըկրցայ ա՛լ մոռնալ.
Ապա, ճորէն տեսայ զայն ու խօսեցայ իսկ իրեն
Քանի մը բառ բարեկամ... ու, գուտակեց զիս արդէն

Կ'ուզեմ ընկերն իր ըլլալ, իր մեծ ցաւին ապաւէն.
Ոչ թէ մոռցնել տալու զայն, այլ բառերով ընտանի,
Վարժեցընել զինքն անոր, տակաւ սիրցնել իսկ իրեն.
Անով՝ ընել զինքն ճըպա՛ւրս, ընել անով՝ զայն ա՛րի.

Ըլլալ ընկերն այդ միայն... ու, խընամփիս իմ փոխան,
Երախտապարտ թէ ըլլայ, կամ թէ ըզգայ քիչ մը սէր,
Պիտի ոչինչ ուզէի, ուրիշ ոչինչ ա՛լ տարբեր:

Զի՛ ահմարկին իր ներքեւ, ու ժըպիտին հանդիման,
Ի լուր ձայնին իր գգուող ու ծիծաղի՛ն իր ի տես,
Պիտի հոգիս իմ շէննա՛ւր, գարնան՝ երկի՛նք մը որպէս:

Ն. ԿԱՏԱՐ